

лежеше съ спустнати крилца и клюмнала главичка на на ржката ми, която цѣла треперѣше.

Летящата безпокойна птичка намали крѣговетѣ надъ мене, като че ли искаше да се устреми къмъ своя мъртъвъ другарь и да го вземе отъ дланѣта ми. Нейнитѣ писъци станаха по-печални и по-сърдцераздирателни.

— Фюу!... Фюу-у!... Фюу-у-у!...

Повече не можахъ да изтрая. Изнесохъ бързо мъртвото птиче подъ сѣнката на една разцѣвнала шипка, оставихъ го на тревата и избързахъ, гузенъ, като престѣпникъ, да избѣгамъ отъ това мѣсто.

Цѣла нощъ не можахъ да заспя. Предъ очитѣ ми постоянно бѣше летящата надъ мене малка птичка, устремена къмъ мъртвия си другарь, и въ ушитѣ ми не спираше нейниятъ сърдцераздирателенъ писъкъ:

— Фюу!... Фюу!... Фюу-у-у!...

Сутринята рано азъ бързо се облѣкохъ и се отпавихъ веднага къмъ шипката, гдето бѣхъ оставилъ мъртвото птиче.

Когато стигнахъ тамъ, бѣхъ поразенъ отъ картината, която видѣхъ.

Малката птичка, която не можеше да се раздѣли отъ своя обичанъ другарь, лежеше мъртва, съ разперени крилца до него: безсилна да преживѣе своята голѣма скръбъ: тя умрѣла отъ мъка на своята Голгота на любовта...

Студенъ потъ ме изби.

Неволно свалихъ шапка и превихъ колѣно предъ тази голѣма любовъ, която тъй лекомислено бѣхъ убилъ!

Предъ мене лежеше подъ разцѣвналата шипка, до окървавеното мъртво птиче, трупчето на една малка, като орѣхъ, птичка, която криела въ гърдитѣ си огромна любовъ, която азъ, човѣкътъ, бѣхъ тъй малъкъ да разбера и която въ своята бездушностъ бѣхъ убилъ...